

EHL-İ KİTABIN TEVHİD DİNİ İSLAM'A DAVETİ

Bismillâhirrahmânirrahîm

el-Hamdülillahi rabbi'l-âlemîn ve's-selâtü ve's-selâmü 'ala seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirin tac-i ruûsinâ ve tabîb-i kulûbinâ ve üsvetine'l-haseneti Muhammedini'l-Mustafâ ve 'alâ âlihî ve sahbihî ve men tebi'ahû bi-ihşânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Dördüncü cüzün birinci sayfasının sonunda Allahu Teâlâ hazretleri buyuruyor ki;

Bismillâhirrahmânirrahîm

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا فَرِيقًا مِنَ الَّذِينَ
أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ

Yâ eyyühellezîne âmenû in tutîû farikan minellezîne ütû'l-kitâbe yeruddûküm ba'de îmâniküm kâfirîne.¹

¹ 3/Âl-i İmrân, 100.

Sadakallâhü'l-azîm.

Yâ eyyühellezîne âmenû. “Ey iman edenler, iman eden kullar!” *În tutû farikan minellezîne ûtü'l-kitâbe yeruddüküm.* “Eğer kendilerine kitap indirilmiş, Peygamber gönderilmiş, kimselerden bir gruba, bir zümreye itaat ederseniz onlar sizi geriye çevirirler.” *Ba'de îmâniküm kâfirîne.* “İmanınızdan sonra iman etmiş olmanızdan sonra kâfirler olarak imandan tekrar küfre döndürürler, onlara itaat etmeyin! Eğer itaat ederseniz size iman etmişken onlar yine kâfirlığe döndürürler, kâfirler hâline getirirler!”

Bismillâhirrahmânirrahîm

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ
وَفِيكُمْ رَسُولُهُ

*Ve kefyê yekfürûne ve entüm tütlâ aleyküm âyetullâhi ve fî kûm rasûlühû.*²

“Siz nasıl Allah’a küfrederseniz, kâfir olursunuz; Allah’ın âyetleri size okunup tebliğ edilip dururken ve aranızda Resûlullah sağ

² 3/Âl-i İmrân, 101.

salim yaşayıp dururken nasıl imanı bırakıp tekrar kâfir hâline gelirsiniz, olur mu hiç öyle şey?!..”

وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

Ve men ya'tesim bi'llâhi fe kad hudiye ilâ sîrâti'm-mustakîm.

“Her kim Allah’a sarılırsa sımsıkı bağlanırsa Allah’ı severse i’tisam ederse o sîrât-ı müstakîme sevk olunur, hidayet olunur.”

Önceki iki âyet-i kerîmede Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber Efendimiz’e emrediyordu ki;

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ
تَشْهَدُونَ³

Yâ ehle'l-kitâbi lime tekfûrûne bi-âyatillâhi ve entüm teşhedûn.

“Ey kendilerine kitap gönderilmiş milletler, insanlar! Allah yaptıklarınızı bilip

müşahede edip duruyorken niye Allah'ın âyetlerini inkâr ediyor, kabul etmiyorsunuz?!..”³

Etrafındaki muhatabın olan ehl-i kitaba yine de ki;

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ
مَنْ أَمَنَ تَبَغُونَهَا عِوَجًا وَأَنْتُمْ شُهَدَاءُ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ
عَمَّا تَعْمَلُونَ⁴

Kul yâ ehle'l-kitâbi lem tesuddûne an sebîlillâhi men âmene tebgûnehâ ivecen ve entüm şühedâü bi-ğâfilîni ammâ ta'melûn.

“Onlara de ki: Ey ehl-i Kitab! Niye gerçeği görüp bildiğiniz hâlde, iman edenlere Allah yolunu eğri göstererek eğriliklerini bulmaya çalışarak ‘Bunun neresinde kusur var, neresinden tuttururuz nasıl tenkit ederiz?..’ diyerek gerçeklere şahitler olduğunuz hâlde niye öyle kusur bulmaya çalışarak iman edenleri Allah'ın yolundan döndürmeye uğraşıp duruyorsunuz? Allah sizin işlediklerinizden, yaptıklarınızdan,

³ 3/Âl-i İmrân, 98.

⁴ 3/Âl-i İmrân, 99.

amellerinizden gafil değildir. Her yaptığınızı, fitnenizi fesadınızı biliyor!”

Demek ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz Allah'ın kendisine verdiği peygamberlik vazifesinin gereği olarak Allah'ın kendisine vahyetmiş olduğu âyetleri insanlara okuyup bazılarını ikna etmiş. Mü'min olmuş, imana gelmişler. Resûlullah'a bağlanmış, tâbi olmuşlar; mucizelerini, haklılığını görmüşler ve imana gelmişler. Fakat Mekke'de, Medine'de, Arabistan'ın muhtelif yerlerinde, Yemen'de, kuzeyde Hayber'de daha önceden kendilerine Peygamber gönderilmiş olan halk toplulukları da var; yahudiler, hristiyanlar var.

Medine'de yahudiler çoktu. Yemen'de hem yahudi vardı hem de hristiyanlar vardı, kiliseleri vardı. Suriye tarafına doğru çıktıkça hristiyanlar daha da çoğalıyordu ve şimdiki Ürdün'ün, Suriye'nin olduğu yerlerde hristiyan Gassani Devleti vardı. Kendilerine inmiş olan âyetlerden âhir zamanda bir peygamber geleceğini biliyorlar, bekliyorlar ve Arabistan'ın müşriklerine bir peygamber geleceğini söylüyorlardı:

a. Yahudilerin Ahirzaman Peygamberini Beklemesi

“Bir peygamber gelecek, biz onun etrafında toplanacağız. Siz müşrikleri tepeleyeceğiz, yeneceğiz! Peygamber gelecek, şirki savaşarak kılıç kullanarak yok edecek; müşriklik, puta tapıcılık kalmayacak. O gelince biz sizi yok edeceğiz!” diyorlardı. Onun, Hz. İbrahim *aleyhisselam*'ın soyundan geleceğini söylüyorlardı. Çünkü kitaplarında yazılıydı, evsafı belirtilmişti. “İbrahim *aleyhisselam*'ın torunlarından, onun sülalesinden soyundan bir peygamber gelecek!” diyorlardı.

İbrahim *aleyhisselam*'ın bir evladından da yahudiler geldiği için yahudilerin içinden bir Peygamber gelecek sanıyorlar, öyle bekliyorlardı.

Fakat İbrahim *aleyhisselam* oğlu İsmail *aleyhisselam*'ı getirip Mekke'de yerleştirmemiş miydi? Orada da İsmail *aleyhisselam*'ın soyu devam etmemiş miydi? Peygamber Efendimiz de o soydan değil miydi?..

Allah bizim Peygamber Efendimiz'i peygamber olarak İbrahim *aleyhisselam*'ın

evlatları arasından çıkartınca bunlar iki durumla karşı karşıya kaldılar:

“Biz İbrahim *aleyhisselam*’ı zaten Peygamber olarak tanıyoruz, bizim Peygamberimiz’dir. Allah onun evladından peygamber göndermiş, zaten evsafı Tevrat’ta yazılıyor, buna inanalım.” diye gelip iman etmeleri lazımdı, bazıları böyle yaptılar.

Peygamber Efendimiz kendilerine; “Ben Tevrat’ta sizin beklediğiniz, okuduğunuz âhir zaman peygamberiyim!” dediği zaman Abdullah b. Selâm *radıyallahu anh* gibi bazı yahudi alimleri, işi iyi bilen temiz kalpli insanlar *ridvanullâhi Teâlâ aleyhim ecmaîn* Peygamber Efendimiz’e iman getirdiler. Dediler ki;

“Yâ Resûlullah, doğru söylüyorsun! Evet, Tevrat’ta böyle yazıyor, durum aynen senin bildirdiğin gibi. Biz sana iman ettik!”

İman getirdiler. Yahudi iken Tevrat’ı okuyorken iyi alimken ilimlerinin gereği olarak alimliklerinin gereği olarak iman ettiler.

Ama bu durum karşısında bir kısmı da başka duyguların içine düştü. Acayip tavırlar takındı.

Onları hangi duygular karşı tarafa geçirdi?

Bu, kişiden kişiye değişebilir. Mesela Yemen piskoposu iman etmedi, kardeşi iman etti. Hatta Yemen'den çıktılar; yetmiş küsur kişilik kabile hâlinde Peygamber Efendimiz'i Medine'de görmeye geldiler. Hristiyanlığın şaşaalı dinî kıyafetleriyle, asalarıyla, taçlarıyla tangır tungur Yemen'den Medine-i Münevvere'ye geldiler. Peygamber Efendimiz bunlarla konuştu. Âl-i İmrân sûresinin âyetleri bunlar hakkında indi, bunlarla konuşmalar üzerine nâzil oldu.

Bunlar Peygamber Efendimiz'in mescidine saltanatla gelip putları ile haçlarıyla girince sahâbe-i kirâm rahatsız oldu; kızdılar, sıkıldılar. Bir işaret etse de şunları benzetsek diye Peygamber Efendimiz'in gözünün içine baktılar. Peygamber Efendimiz "Dokunmayın." diye işaret eyledi. Peygamber Efendimiz'in mescidinde onlar kendi usullerine göre oturdular kalktılar, hatta ibadet ettiler.

Sonra konuşmalar başladı. Peygamber Efendimiz onlara İslâm'ın ne olduğunu anlatmaya, Kur'ân-ı Kerîm'den âyetleri okumaya başladı. Âl-i İmrân sûresinin âyetlerini okudu.

Onların inançlarındaki; Hz. İsa zamanında, Hz. Musa zamanında olmayan, sonradan ortaya çıkmış yanlışlara işaret etti. Gelen kafilenden bazısı mü'min oldu. Piskopos yolda gelirken özel konuşmalarında; “Bu, âhir zaman peygamberidir!” demişti ama kardeşi müslüman oldu, kendisi olmadı. Kardeşi bu sefer şaşırды, dedi ki;

“Ağabey! Sen yolda bu adamın aleyhine konuşma, sövmeye kalkışma, bu peygamberdir demedin mi? Bineğimin ayağı tökezleyince ben; “Hep şu adam yüzünden başımıza geliyor, bu seyahate onun yüzünden çıktık...” diye ağzımı bozmak isteyince “Öyle konuşma! O Allah'ın Peygamberidir!” dediğin hâlde şimdi niye iman getirmedin?”

Dedi ki; “Kardeşim, biliyorsun biz Bizans'a bağlıyız. Bizans bizim Yemen kilisesine her sene devlet hazinesinden külliyetli miktarda varidât, altın gönderiyor. Biz müslüman olursak o varidâtı keser...” deyip gitti.

Demek ki onlar da maddî hesap yapmışlar. Ellerindeki maaşlar, paralar, imkânlar gitmesin diye düşünmüşler; tarih kitaplarından çıkan açık bir delil!

Bazısı da işi kıskançlığa döktü. Bazısı da Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'i imtihana çekmeye kalkıştı. Kalktılar, çeşitli sorular sordular:

“Cennete giren insanların ilk yiyeceği yemek ne, söyle bakalım...” filan gibi sorular sordular. Peygamber Efendimiz onları cevaplandırdı. Cevaplandırınca; “Tamam.” demeleri, iman getirmeleri lazım. Bakalım biliyor mu, diye onların kitaplarında belirtilmiş olan teferuatı sordular...

Peygamber Efendimiz de hatta; “Ben yarın size bildireyim.” dedi. Vahiy gelsin diye bekledi fakat ertesi gün olduğu hâlde vahiy gelmeyince çok üzüldü, çok mahcup gibi oldu. Sonra Allahu Teâlâ hazretleri vahiy ederek dedi ki; “Bir şeyi ‘İnşallah’ demeden ‘Yarın ben yapacağım.’ deme!”

b. Bir İşe Niyetlenince İnşaallah Demek

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَٰلِكَ غَدًا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
اللَّهُ⁵

*Ve lâ tekûlenne li-şey'in innî fâilün zâlike
ğadden illâ en yeşâellâhü.*

“Allah dilerse yaparım, Allah izin verirse yaparım, inşaallah yaparım...’ demeden kesin söz verme! Çünkü hüküm Allah’ın; dilerse bildirir, dilemezse bildirmez.”

İnşallah ben Allah bildirirse yarın size bildiririm demeliydin, gibi âyet indi ama cevaplar da geldi. O cevaplar tam onların arzu ettiği şekilde, bizim Peygamberimiz’in hak peygamber olduğunu onlara anlatacak şekilde geldi. Demek ki bazıları böyle imtihan ederek Peygamber olup olmadığını anlamaya çalıştılar.

Selmânü’l-Fârisi gibi bazıları Peygamber Efendimiz’in alametlerini merak ettiler. Mesela; “Âhir zaman peygamberi sadaka almaz.” diye biliyor. “Yâ Resûlallah! Buyur, sana hurma getirdim, bu sadakadır.” dedi, bekledi.

⁵ 18/Kehf, 23-24

Peygamber Efendimiz tabağa hiç dokunmadı, almadı. Fukarâ-i müslimîne “Alın, aranızda dağıtın.” dedi.

Anladı.

Mesela kendi kitaplarında; “Son Peygamber’in sırtında bir ben var.” diye yazılı. Peygamber Selmânü’l-Fârisi ben var mı yok mu diye Efendimiz’in arkasına arkasına dolaşıyor.

O zaman dikişli, kollu, düğmeli, ilikli, iğneli elbiseler her zaman bulunmuyor, pahalı. İki örtü.

Afganlılar nasıl örtünüyorlar veyahut hacda biz nasıl dikişsiz örtü kullanıyoruz?

Aşağı bir peştamal sarıyoruz, omzumıza bir şey alıyoruz; oluyor bir kıyafet. Bu giyimlerimiz kadar çok iyi değil ama netice itibarıyla insan örtünüyor.

Selmânü’l-Fârisi arkaya arkaya bir vesile bulup da dolaştığı zaman bir keresinde Peygamber Efendimiz sırtı görünsün diye omzundaki örtüyü arkaya atıverdi. Zira onun araştırdığını biliyor. Örtüyü arkaya atıverdi, arkasındaki mühr-ü nübüvvet görünüverdi. Çeşitli yollarla hak peygamber olduğunu anlayanlar iman

getirdi. Selmânü'l-Fârisi iyi mü'min, ileri mü'min oldu.

Selmânü minnâ ehle'l-beyti. Selman bizden, bizim ailemizden!” dedirtecek kadar mü-eddep, güzel, iyi müslüman oldu. Allah razı olsun, şefaathlerini erdirsin. Bizim tarikatımızın silsilesinde de Ebû Bekr-i Sıddîk, Selmânü'l-Fârisi'nin isimleri geçiyor. Bunlar bizim başımızın tacı efendilerimiz.

Bazıları imana geldiler, bazıları da maddî sebeplerden, ruhî, ahlâkî sebeplerden imana gelmedi.

Gelmeyince ne oldu?

Başladılar yan çizmeye, âyetlerle mücadele etmeye, âyetlere karşı çıkmaya!

Allah, Peygamber Efendimiz'e; “Siz mü'min bir milletsiniz, niye böyle yapıyorsunuz?” diye onlara öyle söyle, diyor. Bir kısmı da müslümanları imandan döndürmeye, gayret etmeye başladılar.

Mesela şöyle bir usul uygulamayı konuştular: “Âyetlerin bazısına inanalım; ‘Bu doğru.’ diyelim, sonra bazılarını inkâr edelim. Bazılarına ‘Hayır, bu böyle değil.’ diyelim. Böylece

inananları tereddüde düşürelim. Sabah gelen âyetlere inanalım, akşamkileri inkâr edelim. İnandığımız zaman müslümanlar bize kanarlar: ‘Tamam, bak inanıyor.’ derler. İnkâr edince de onların imanları sarsılır...” diye usuller, şeytanlıklar düşündüler. Âyet-i kerîmelerde böyle düşündükleri, böyle dedikleri, böyle kavilleştikleri, sözleştikleri, aralarında anlaştıkları yazılı.

Onun için “Ehl-i kitâb niye iman etmiş olanları böyle kusur bulmaya çalışarak İslâm’dan imandan döndürmeye çalışıyorsunuz? Allah sizin yaptıklarınızdan gafil değildir. Siz işin doğru olduğunu bilen şahitler olduğunuz hâlde niye böyle ters çalışıyorsunuz?!..” diye onlara böyle söylemeyi bildirdikten sonra âyet-i kerîmelerde Allahu Teâlâ hazretleri iman edenlere de buyuruyor ki;

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا

Yâ eyyühellezîne âmenû. “Ey iman edenler!”⁶

⁶ 3/Âl-i İmrân, 100.

c. Ehl-i Kitaba Tabi Olmanın Sonucu

“Eğer siz kendilerine kitap verilmiş ama İslâm’ın aleyhinde çalışan bu adamlara tâbi olur, itaat eder, onların sözlerini dinlerseniz onlar sizi imanınızdan sonra tekrar kâfirler hâline döndürmeye çalışırlar. Dikkat edin! Bunların niyetleri kötü, bunlar allem edip kalem edip hileler, fitneler düşünüp sizi imandan döndürmeye çalışırlar. Aman, sakın imandan dönmeyin, sakın onlara aldanmayın!”

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ

Ve keyfe tekfûrûne. “Siz nasıl imanı bırakıp da küfre düşersiniz? Allah’ın âyetleri size okunup dururken mucizeleri görüp dururken bunu nasıl yaparsınız?!..”

وَفِيكُمْ رَسُولُهُ

Ve fî kûm Resûlühû. “Resûlullah, Allah’ın peygamberi aranızda yaşayıp duruyorken siz nasıl kâfir olursunuz?!”⁷

⁷ 3/Âl-i İmrân, 101.

“Aman, sakın imanı bırakmayın, bunlar hile yapıyorlar ,bunların hilelerini anlayın, gözünüzü açın!..” diye âyet-i kerîme ihtar ediyor. Allah’a dayanan, Allah’ı seven, Allah’a sarılanların da doğru yola sevk olunacaklarını bildiriyor.

Demek ki Allahu Teâlâ hazretleri kendisini seven, kendisine bağlananları şaşırtırmıyor. Bu önemli bir nokta! Bir kul Allah’ı gerçekten seviyorsa samimi ise temiz kalpli ise Allah ona doğru yolu gösteriyor. Velev isterse o esnada yanılmış bile olsa “Yanıldın kulum, doğrusu budur.” diye kalbi, niyeti temizse doğruyu gösteriyor. Onun için asrımızda hristiyan olup papaz olup Hristiyanlık için çalışıp da rüyasında Peygamberimiz’in hak peygamber; âhir zaman peygamberi olduğunu görüp imana gelenler var.

Mesela Nijeryalı Fano. Hakkında kitap yazılmış bir kişi. Kendisi kabile reisinin oğlu pastör olarak kilisede çalışırken üç defa rüyada Peygamber Efendimiz’i görüp;

“Ey Fano! Sana imanı öğretecek bu şahsın adı İbrahim!” diye hiç tanımadığı bir kimseyi gösterip adını da söyleyip; “Sen bunun elinde

müslüman olacaksınız!” diye bildiriyor. O da diyar diyar gezerken, daha henüz kilise teşkilatında görevliyken gittiği yerlerde “İbrahim diye birisi var mı?” diye soruyor. Tanımıyor da kişiyi. Sonra gittiği bir yerde; “Evet, var, o İbrahim. Müslümanların bir tarikat şeyhidir. Onu ne yapacaksınız?” diye soruyorlar.

“Adını sordum da ondan merak ettim, nerededir?” diyor. Diyorlar ki;

“Şehrin filanca semtinde filanca mahallede filanca adreste bulunur.”

O işlerini bitirdikten sonra bir vasıtaya atılıyor, çıkıyor o şahsın karşısına. Bir de bakıyor ki rüyada Peygamber Efendimiz’in kendisine gösterdiği; “Bak sen bunun eliyle, bunun karşısında müslüman olacaksınız!” dediği kimse! Hemen kelime-i şahadet getiriyor, müslüman oluyor! İbrahim İnak da; “Hoş geldin.” diyor, o da rüyayı bildiğini gösterecek sözler söylüyor. Nijeryalı Fano’nun Müslüman oluşu! Böyle şeyler çok oluyor.

Sidney’de Avusturalyalı bir kardeşimiz var, müslüman olmuş. “[Rüyamda]

Resûlullah'ı gördüm de ondan müslüman oldum.” diye söylüyor.

Bir insan Allah'a sarılırsa, Allah'a iltizam eder bağlanır severse Allah ona doğru yolu gösteriyor.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

İki sebepten dolayı insanların küfre düşmemeleri gerektiğini bu âyet-i kerîmede görüyoruz.

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ
وَفِيكُمْ رَسُولُهُ

Ve keyfe tekfurûne ve entüm tütlâ aleyküm âyetullâhi ve fî kûm resûlühû. “Allah’ın âyetleri size okunup dururken siz nasıl olur da kâfir olursunuz?! Olmamanız lazım!”

Allah’ın âyetleri!

Demek ki bizler Allah’ın âyetlerini çok okumalıyız, dikkatli okumalıyız, iyi öğrenmeliyiz. O zaman kâfir olunmaz!

Ve keyfe tekfurûne ve entüm tütlâ aleyküm âyetullâhi. “Allah’ın âyetleri size okunup dururken siz nasıl kâfir olursunuz?!”

Demek ki insan Allah'ın âyetlerini dinlerse öğrenirse kâfir olmayacak!

Ve fî kûm resûlühû. “Ve içinizde Resûlullah varken yaşayıp duruyorken siz nasıl kâfir olursunuz?!”

Bu da neyi gösteriyor?

Peygamber Efendimiz'in sağlığında, Peygamber Efendimiz'in hâli hareketi, ahlâkı, sözleri, hadîs-i şerîfleri, mucizeleri Peygamber Efendimiz'den sonra bizim için neyi gösteriyor?

d. Sünnete Sarılmak

Sünneti! Demek ki Peygamber Efendimiz'in sünnetini öğrenir ona sarılırsak küfre düşmeyiz

Kur'an'ı nasıl öğreniriz?

Kur'ân-ı Kerîm'i tefsir kitapları yazar, mânasını tefsir kitapları açıklar. Hocalar Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerini cemaate çok anlatsın.

Peygamber Efendimiz'in sözlerini nasıl öğreniriz?

e. Kur'an ve Sünnet Üzerine İlmî Çalışmalar

O da hadis kitaplarında vardır. Herkesin evinde de kaç türlü hadis kitabı mevcuttur. O hâlde ne yapmamız lazım?

Her gün, her akşam, her sabah, her pazar, her cumartesi, her namazdan önce sonra, her fırsatta biraz âyet biraz hadis seçerek veya sırayla giderek cemaate âyetleri, hadisleri öğretmemiz lazım. Cemaat olarak âyetleri hadisleri öğrenmemiz lazım. Nereden nasıl öğreneceksek onu sağlamamız lazım. Hocalar olarak da cemaate âyetleri, hadisleri söylememiz lazım.

Elhamdülillah elimizde kitap var. Kur'ân-ı Kerîm Fâtîha'dan başlıyor, *Kul eûzu bi-rabbi'n-nâs*'ta bitiyor. Bunları okuyalım, anlayalım, anlatalım. Anlatmak gerekiyor, incelikleri var; açıklamalar gerekiyor, bilinmeyen yerlerini cemaate öğretmek gerekiyor.

Sonra Peygamber Efendimiz'in hadisleri var. Onlarla da ilgili ne kadar çok kitap var ama okumuyoruz. Varsa bir babayığit kalsın da; "Ben bir hadis kitabını baştan sona

okudum, hatmettim.” desin de alnından öpeyim! Okumuyoruz. Varsa bir aslan parçası yiğit kalksın da; “Ben Kur’ân-ı Kerîm mealini başından sonuna dikkatli bir şekilde, elimde kalemle âyetleri okudum.” desin!..

Okumuyoruz. Okumadan olmaz. Okumadan sınıf geçilmez, okumadan mezun olunmaz, okumadan diploma alınmaz, okumadan mühendis olunmaz, okumadan doktor olunmaz... Okumak lazım.

Elhamdülillah ki Allah bize Peygamber Efendimiz’i göndermiş de Peygamber Efendimiz’den sonra da elimize Kur’ân-ı Kerîm tertemiz, bozulmadan, çıkartılmadan, eksiltmeden, kaybolmadan, unutulmadan gelmiş. Elhamdülillah, büyük bir mutluluk, saadet, büyük bir nimet! Sahâbe-i kirâmdan başlayarak - Allah hepsinden razı olsun- mübarek insanlar Peygamber Efendimiz’in hadislerini de inceden inceye toplamış, yazmış, sıralamış, düzenlemiş, tertiplemiş, kitaplar meydana getirmişler. Kütüphanemizde sayfaları, ciltleri yaldızlı pırıl pırıl duruyor, ne kadar güzel! Zaman ayırıp okumamız lazım. Zaman ayırıp öğretmemiz lazım.

İhvânımızdan bir hoca vardı. Harem’de hac esnasında tünelde ezilip [şehit olanlardan], Allah rahmet eylesin. Hac esnasında ölmek güzel bir şey! Bizim Ankara’daki evimize geldi, misafir oldu. Altında kalmamak için İstanbul’a geldiğim zaman o da beni evine davet etti. Evi caminin üstünde, ticarî bir yerde idi. Ben oraya gittim. Camisi öğle namazı, ikindi namazı tıklım tıklım dolu! Beyazıt kulesinin dibinden bakırcıların yanından aşağı dik bir yokuş gider. Orada sağda bir hanın camisi. Merdivenle iki kat çıkacaksınız, cami orada. Caddeye tepeden bakıyor. Sapa bir cami, ticaret merkezinde ama cami tıklım tıklım dolu. Dedim: “Mâşaallah, cemaat iyi.” Dedi ki;

“Esadçığım ben buraya geldiğim zaman namaz kılarken arkamda bir kişi, iki kişi oluyordu. Kimse gelmedi. Çünkü namaz kılanların bile iki merdiven çıkıp üst katta namaz kılmak zoruna gidebilir. Aşağıdaki camiye gitmek kolayına kaçır. Aşağıda başka cami filan var. Her namazın önünde bir hadis okuyordum, fazla değil.”

Cemaati bıktırmaya gelmez! Sabah namazından sonra herkesin uykusu varken sen kalk

iki saat ders ver, ertesi hafta camide kimse olmaz! Herkesin bir işi çıkar.

Neden?

“Hoca çok uzatıyor, iki saat, üç saat uykumuz geliyor.” derler.

Bir hadis okuyormuş.

Karadenizli, tatlı, şakacı, hafız bir kimse; Allah rahmet eylesin.

“Ben hafızlığı her sayfasını bir liradan ezberledim. Babam bir lira veriyordu, öyle sağladım.” diye anlatırdı. Babamdan Allah razı olsun, diye söylüyordu.

Cemaati çoğaltmış.

Bu neyin bereketi?

Hadîs-i şerîflerin bereketi! Başta hadîs-i şerîflerin bereketi.

f. İslam'ı Yumuşak Üslupla Anlatmak

Tabii Allah bazı insanlara başka insanları kendisine çekmek, cezbetmek basiretini, meziyetini veriyor. Bazı insanlar öyle oluyor. Bazı insanlar kırıncı, kötü huylu, azarlayıcı olunca kimse toplanmıyor; herkes başka tarafa

savuşup kaçıyor. Zaten Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor ki;

وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ

Ve lev künte fazzan ğalîza'l-kalbi le'n-fazzû min havlike.

“Ey Resûlüm! Sen de katı kalpli, kötü huylu olsaydın etrafındakiler dağılıp giderlerdi.”⁸

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ

Fe bimâ rahmetin minallâhi linte lehüm.

Hezimetten Uhud harbinden sonra Peygamber Efendimiz yine yumuşak yumuşak muamelede bulunmuş, çok sert muamele yapmamış. Allahu Teâlâ hazretleri “İyi ki öyle davran-
dın, sert davransaydın etrafında kimse kalmazdı!” diye buyuruyor. Demek ki yumuşaklık lazım, sabır, tatlılık, iltifat lazım. Peygamber Efendimiz ashabının her birisiyle ayrıca ilgilenirdi. Cömert olmak lazım. Gönlünü alacak, ihtiyacını karşılayacak şekilde çalışmak lazım. O zaman artar. Allahu Teâlâ hazretleri

⁸ 3/Âl-i İmrân, 159.

hepimizi Kur'an'ı sevenlerden, öğrenenlerden, ezberleyenlerden, öğretenlerden eylesin. Hepimizi Peygamber Efendimiz'i iyi tanıyıp sevip sünnetine sımsıkı sarılıp sünnetini çocukluğuna, arkadaşlarına, etrafa öğretip yayanlardan, hayatında da uygulayanlardan eylesin. Böylece Allah'ın rızasını, Peygamber Efendimiz'in şefaatinin kazanıp cennetiyle cemâliyle müşerref olmayı nasip eylesin.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

2 Rebîü'l-Evvel 1419 / 27.06.1998

Brisbane/ Avustralya

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

